

Kommunen af deres Pensioner, og Spørgsmaalet er altsaa nu, om Loven af 26de Juli 1867, navnlig dens § 26, kan antages hert at have gjort nogen Forandring. Dette mene Andragerne ikke kan være Tilfældet, idet de sige, at den nævnte Lovs øvrige Bestemmelser kun angaa tjenende og ikke pensionerede Officerer, og da Afgiften til Frederiksberg Kommune affrævedes dem, have de derfor søgt at faae dette Spørgsmaal afgjort ved Domstolene. Deres Anskuelse om dette Punkt har imidlertid ikke fundet Domstolenes Billigelse, idet saavel Overretten som Høiesteret have holdt sig til en streng Ordfortolkning af § 26 i Loven af 26de Juli 1867. Det erkjendes, som ogsaa af Andragerne fremhævet, i de afsagte Domme, at Andragerne utvivlsomt, indtil Loven af 26de Juli 1867 kom, vare frie for disse Afgifter, og at Spørgsmaalet derfor drejer sig om, hvorvidt det kan antages, at § 26 i denne Lov hert har gjort nogen Forandring. Dette have nu saavel Overretten som Høiesteret ment, idet de fortolke Udtrykkene „visse Militære“ som omfattende haade tjenstgjørende og pensionerede Officerer. Der var fra Andragernes Side gjort gjældende, at denne Ophævelse af den tidligere Afgifts frihed havde en fornødig Forklaring overfor dem, som den Gang vare eller for Fremtiden traadte ind som tjenstgjørende i Armeen, idet der samtidig er tilfaldt disse Militære Frihed for at erlægge Bestallingsgebyr og for at lide det hidtil brugelige Afdrag til Krigshospitalklassen, men at den derimod var ganske umotiveret lige overfor Andragerne, eftersom disse Rettelser ikke ere komne dem til Gode, som allerede vare pensionerede, inden den omtalte Lov udkom. Men Domstolene have dertil bemærket, at man af selve Loven ikke kan se, at denne Frihed for Afdrag til Krigshospitalklassen og for Bestallingsgebyr er stillet som Bederlag for den Afgifts frihed, som blev ophævet ved Lovens § 26. For de ærede Medlemmer af Udvalget, som i sin Tid have deltaget i Forhandlingerne om Rønningeloven af 26de Juli 1867, til hvilke jeg, som bekendt, ikke hører, har det imidlertid været en Sag, som har staaet som utvivlsom, at det ved den nævnte Bestemmelse i § 26 i Loven af

1867 paa ingen Maade har været paatænkt at betage de den Gang allerede pensionerede Militære den dem hidtil tilkommende Afgifts frihed. Der forekommer heller ikke i selve Loven og i de Forhandlinger, der gik forud for denne, Noget, som giver Anledning til at tro, at det virkelig har været den lovgivende Magts Mening og Billie, at man vilde betage de den Gang alle pensionerede Officerer den dem ved den tidligere Lovgivning tilstaaede Afgifts frihed, for hvilken man ikke ved Loven giver dem noget omhelst Bederlag; men det skal paa den anden Side erkjendes, at Udtrykkene i Loven ere mindre heldig affattede, hvis dette virkelig ikke har været Meningen, og at Domstolene derfor ikke vel kunde komme til andet Resultat end det, hvortil de ere komne. Man har derfor i Udvalget været enig om at finde, at disse Mænd ere bleve paasorte en aarlig Udgift, som man ikke havde villet paaføre dem, og at der turde være Anledning til at træffe Foranstaltninger til, at denne Uretfærdighed eller Ubillighed, hvad man nu vil kalde det, for Fremtiden kan blive hævet. Seg skal ikke forfølge, at der uden Tvivl er mange flere Officerer i samme Stilling som disse 12 Andragerne, og at som Følge heraf en Henviisning af dette Andragende til Ministeren rimeligvis vil drage videre Folger med sig. Men Udvalget er ikke veget tilbage herfor i Erkjendelsen af, at en saadan Henviisning ikke desto mindre er forekommen Udvalget at være begrundet i Billighed. Der kan jo være nogen Tvivl om, hvorledes den høitagne Minister skal kunne imødekomme Andragerens Onske. Om en Tilbagebetaling af deres Bestallingsgebyr og deres ierlagte Afdrag til Krigshospitalklassen kan der af flere Grunde vanskeligt være Tale; men derimod forekommer det flere Medlemmer af Udvalget, at efter de Oplysninger, der nu foreligge, kunde der nok være Anledning for den høitagne Minister til at henvende sig til den lovgivende Magt og søge at faae en authentisk Fortolkning af Lovens § 26 bragt tilveie, ved hvilken denne Afgifts frihed fremdeles blev hævdet for de Officerer, der ere afsaaede med Pension, inden Loven af 26de Juli 1867 traadte i Kraft, altsaa inden Udgangen af 1867. Dette er jo i Dyrigt et Punkt, som